

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	3
Omgevingswet	3
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's	9
Natuurbescherming	9
Waterwet	11
Werkloosheid	12
Bijstand	13
Sociale zekerheid overig	13
Bestuursrecht overig	14
Open overheid	14
Verkeer	16
Vreemdelingenrecht	17
Asiel	17
Procesrecht	19
Regulier	21
Richtlijnen en verordeningen	22

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 403

ABRS, 09-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1564](#)

college van burgemeester en wethouders van Zeist.

Awb 6:3

Crisis- en herstelwet (Chw)

VOORBEREIDINGSBESLISSING. BELANGHEBBENDE. Weigering nadere termijn voor aanvullen zienswijze over ontwerpomgevingsvergunning voor bouw appartementengebouw. I.c. is de uitzondering van artikel 6:3 van de Awb niet van toepassing. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het niet gunnen van een langere termijn om te reageren op de ontwerpomgevingsvergunning een voorbereidingsbeslissing is die in het kader van de vergunningsprocedure aan de orde kan komen. In dat kader konden [appellanten] hun zienswijze aanvullen. Voor zover het betreft de beperkende werking van de Chw in de beroepsfase, staat deze wet er niet aan in de weg dat beroepsgronden na de beroepstermijn met nadere argumenten worden onderbouwd. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de voorbereidingsbeslissing [appellanten] niet los van de omgevingsvergunning rechtstreeks in hun belangen treft.

JnB 2025, 404

ABRS, 09-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1584](#)

college van burgemeester en wethouders van Emmen.

Awb 6:11

VERSCHOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. BEKENDMAKING. Omgevingsvergunning antenne-opstelpunt. I.c. is onbestreden dat het bestreden besluit op 18 oktober 2022 aan de aanvrager is toegezonden, zodat de bezwaartermijn op 19 oktober 2022 is aangevangen. Voorts heeft het college kennisgegeven van de bekendmaking van het besluit in het Gemeenteblad. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de kennisgeving in het Gemeenteblad onduidelijk is. In de kennisgeving staat duidelijk vermeld dat het college de omgevingsvergunning heeft bekendgemaakt op 18 oktober 2022. Dat rechtsboven op de pagina de datum 1 november 2022 staat, namelijk de datum van uitgifte van het Gemeenteblad, kan redelijkerwijs niet worden gelezen als de datum waarop het besluit bekend is gemaakt. Dit klemmt des te meer nu [appellant] zich heeft laten bijstaan door een professionele rechtshulpverlener.

JnB 2025, 405

MK ABRS, 09-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1591](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Omgevingswet 1.1 lid 1, 5.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.20

Omgevingsbesluit 3.1 lid 1, bijlage II, onderdeel 1.A, onder 3o

Omgevingsregeling 2.2 lid 1, bijlage III

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) paragraaf 16.2.2

Omgevingsverordening NH2022

Ontgrondingenwet 3

PROCESBELANG. OMGEVINGSWET. ONTGRONDINGENWET. Ontgrondingenvergunning voor in- en uitvaren van jachten in Amsterdam. I.c. wordt geoordeeld dat het Havenbedrijf belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep gericht tegen de bij het bestreden besluit verleende ontgrondingenvergunning. De hier aan de orde zijnde ontgrondingsactiviteit is een omgevingsvergunningplichtige activiteit als bedoeld in artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder c van de Omgevingswet. Anders dan het college en vergunninghouder naar voren hebben gebracht, gaat het hier niet om een geval dat is aangewezen in het Bal waarvoor de vergunningplicht uit artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Omgevingswet niet geldt. Het Havenbedrijf heeft dan ook belang bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep gericht tegen de bij het bestreden besluit verleende ontgrondingenvergunning.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Omgevingswet".

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 406

MK ABRS, 09-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1591](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland (het college), verweerder.

Omgevingswet 1.1 lid 1, 5.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.20

Omgevingsbesluit 3.1 lid 1, bijlage II, onderdeel 1.A, onder 3o

Omgevingsregeling 2.2 lid 1, bijlage III

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) paragraaf 16.2.2

Omgevingsverordening NH2022

Ontgrondingenwet 3

OMGEVINGSWET. ONTGRONDINGENWET. PROCESBELANG. Ontgrondingenvergunning voor in- en uitvaren van jachten in Amsterdam. I.c. wordt geoordeeld dat het Havenbedrijf belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep gericht tegen de bij het bestreden besluit verleende ontgrondingenvergunning. Het Havenbedrijf stelt terecht dat ter plaatse sprake is van rijkswateren. Het gaat hier dus niet om een ontgrondingsactiviteit in regionale wateren als bedoeld in artikel 16.6 van het Bal, zodat paragraaf 16.2.2 van het Bal niet van toepassing is op de hier aan de orde zijnde ontgrondingsactiviteit in het water. Het standpunt van het college en Larendaal dat het hier gaat om een ontgrondingsactiviteit die als vergunningvrij geval is aangewezen in het Bal is dus niet juist. Het gaat hier ook niet om een ontgroning voor het treffen van een maatregel uit een omgevingsplan, als bedoeld in artikel 16.7, aanhef en onder g, van het Bal in samenhang gelezen met artikel 4.58, tweede lid, van de Omgevingsverordening NH2022. Dit betekent dat ook in zoverre geen sprake is van een ontgrondingsactiviteit die in het Bal is aangewezen als een vergunningvrij geval. De conclusie is dat de hier aan de orde zijnde ontgrondingsactiviteit een omgevingsvergunningplichtige activiteit is, als bedoeld in artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder c van de Omgevingswet. Het

gaat hier niet om een geval dat is aangewezen in het Bal waarvoor de vergunningplicht uit artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Omgevingswet niet geldt.

JnB 2025, 407

MK ABRs, 09-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1573](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland (hierna: het college).

Wet natuurbescherming (Wnb)

Aanvullingswet natuur Omgevingswet 2.9 lid 1 onder a

OMGEVINGSWET. NATUURBESCHERMING. OVERGANGSRECHT. HANDHAVING. Weigering college GS om handhavend op te treden tegen GEM Bloemendalerpolder voor overtredingen Wnb en niet naleven voorschriften ontheffingen. I.c. wordt geoordeeld dat het hoger beroep van de stichting gegrond is. Het college heeft onder meer zich niet voldoende vergewist of de omvang en de draagkracht van het compensatiegebied klopt. Het college moet een nieuw besluit op bezwaar nemen met inachtneming van deze uitspraak. Daarin moet het college bezien of er nog aanleiding bestaat om handhavend op te treden. Op een besluit waarin het bestuursorgaan een voor 1 januari 2024 ingediende aanvraag om handhavend op te treden afwijst, blijft op grond van artikel 2.9, eerste lid en onder a, van de Aanvullingswet natuur Omgevingswet oud recht van toepassing tot het besluit onherroepelijk wordt. Oud recht is alleen dan niet van toepassing als een gedraging onder dat oude recht (Wnb) wel een overtreding opleverde, maar niet of gedeeltelijk niet meer onder toepassing van het recht zoals dat geldt op het moment dat het besluit wordt genomen. Dan is de werking van het overgangsrecht beperkter. Het bestuursorgaan kan de betrokkene vanwege de overtreding onder het oude recht niet langer gelasten de bewuste gedraging te beëindigen. Deze uitzondering doet zich hier niet voor, omdat de materiële normstelling niet is gewijzigd na 1 januari 2024. De Wnb blijft in dit geval dus van toepassing bij het nieuw te nemen besluit op het verzoek om handhavend optreden.

JnB 2025, 408

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 08-04-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:5729](#)

college van burgemeester en wethouders van Rijswijk, het college.

Omgevingswet (Ow) 4.3 lid 1

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 6.7 lid 1, 6.8 lid 1

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. BEGINSELPLICHT. BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN. BELANGENAFWEGING. Last onder bestuursdwang zalencentrum vanwege overtredingen op het gebied van brandveiligheid. Staken gebruik van vijf zalen. I.c. is sinds de totstandkoming van de last onder bestuursdwang aan alle onderdelen van de last voldaan behalve voor zover die ziet op het ontbreken van een juiste en volledige melding brandveilig gebruik, hetgeen een overtreding oplevert van de artikelen 6.7 en 6.8 van het Bbl. Niet gebleken is dat inmiddels op dat punt sprake is van concreet zicht op legalisatie. Ook overigens is naar voorlopig oordeel niet gebleken dat oplegging van de last onder bestuursdwang onevenredig is. Hierbij wordt betrokken dat van een exploitant mag worden verwacht dat pas tot exploitatie van een zalencentrum wordt overgegaan wanneer is voldaan aan alle eisen op het gebied van brandveiligheid. Verder mag worden verwacht dat de exploitant van het zalencentrum ook daarna uit eigen beweging blijft voldoen aan de actuele eisen van brandveiligheid. Het doen van een melding brandveilig gebruik is daar een belangrijk onderdeel van. De voorlopige

voorziening wordt getroffen dat voor een periode van acht weken na de datum van deze uitspraak het zalencentrum mag worden geëxploiteerd. Daarbij dient verzoekster zich te houden aan de maximumaantallen voor aanwezigen per zaal zoals genoemd in de ontheffing van 28 januari 2025. Voorts dient het gebruik van de zalen te worden beperkt tot bruiloften.

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Zalencentrum Event Plaza in Rijswijk weer open voor periode van 8 weken") uitgebracht.

JnB 2025, 409

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 04-04-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:1217](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Groningen, het college.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a, 22.8

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.37

Algemene Plaatselijke Verordening Groningen 2021 (APVG) 4:9, 4:11

OMGEVINGSWET. APV. VELLEN HOUTOPSTAND. TOETSINGSKADER.

Omgevingsvergunning vellen houtopstand. Het toetsingskader voor een vergunning voor het vellen van houtopstanden is opgenomen in artikel 4:11 van de APVG. I.c. wordt geoordeeld dat gelet op dit toetsingskader, een aanvraag om een houtopstand te mogen vellen, niet wordt geweigerd vanwege de aanwezigheid van nesten, broedvogels of andere (beschermde) dieren. In artikel 11.37 van het Bal is weliswaar bepaald dat het verboden is om zonder omgevingsvergunning nesten van bepaalde vogels weg te nemen of deze vogels te verstoren, maar die vergunningplicht staat los van het toetsingskader van het besluit dat nu ter beoordeling voorligt. Op grond van de Omgevingswet kan een afzonderlijke vergunning vereist zijn voor een zogenaamde flora- en fauna-activiteit. Dat volgt uit artikel 5.1, tweede lid, onder g, van de Omgevingswet. Op grond van de Omgevingswet geldt er geen verplichting om die vergunning, als die nodig is, gelijktijdig met de omgevingsvergunning voor het vellen van een houtopstand aan te vragen.

[...] Aan welke regels moet de omgevingsvergunning worden getoetst?

7. De voorzieningenrechter overweegt ten aanzien van het toetsingskader voor een omgevingsvergunning voor het vellen van een houtopstand als volgt.

7.1. Op grond van artikel 5.1, eerste lid, onder a, van de Omgevingswet in samenhang met artikel 22.8 van de Omgevingswet en artikel 4:9 van de APVG is een omgevingsvergunning vereist voor het vellen van houtopstanden. Het toetsingskader voor een vergunning voor het vellen van houtopstanden is opgenomen in artikel 4:11 van de APVG. Op grond van dit artikel verleent het college in beginsel geen vergunningen anders dan na een zorgvuldige belangenafweging op basis van minimaal een van de criteria "waardering", "overlast", "kwaliteit" en "dringende redenen." Deze criteria zijn uitgewerkt in de 'Beleidsregels APVG Behoud van groen: kap en herplant 2022' (hierna: de Beleidsregels).

7.1.1. Anders dan verzoekers menen wordt, gelet op dit toetsingskader, een aanvraag om een houtopstand te mogen vellen, niet geweigerd vanwege de aanwezigheid van nesten, broedvogels of andere (beschermde) dieren. Dat betekent dat de voorzieningenrechter niet toekomt aan een beoordeling van de bezwaargronden hierover.

7.1.2. In artikel 11.37 van het Besluit activiteiten leefomgeving is weliswaar bepaald dat het verboden is om zonder omgevingsvergunning nesten van bepaalde vogels weg te nemen of deze vogels te verstoren, maar die vergunningplicht staat los van het toetsingskader van het besluit dat nu ter

beoordeling voorligt. De voorzieningenrechter overweegt dat op grond van de Omgevingswet een afzonderlijke vergunning vereist kan zijn voor een zogenaamde flora- en fauna-activiteit. Dat volgt uit artikel 5.1, tweede lid, onder g, van de Omgevingswet. Op grond van de Omgevingswet geldt er geen verplichting om die vergunning, als die nodig is, gelijktijdig met de omgevingsvergunning voor het vellen van een houtopstand aan te vragen. De vraag of een vergunning voor een flora- en fauna-activiteit is vereist en zo ja, of die kan worden verleend, valt naar het oordeel van de voorzieningenrechter buiten de omvang van deze procedure. Zoals ter zitting is toegelicht, is het college van gedeputeerde staten van de provincie Groningen hiervoor het bevoegde gezag. 7.2. Verder verlangt artikel 4:11 van de APVG slechts dat tenminste een van de criteria in de belangenafweging wordt meegenomen. Het college heeft de aanvraag getoetst aan het criterium 'dringende reden' en hoefde in het bestreden besluit niet in te gaan op de andere criteria. [...]

JnB 2025, 410

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 31-03-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:5355](#)

college van burgemeester en wethouders van Oegstgeest.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 onder a, 16.15, 16.15a, 16.55 lid 6, lid 7, 16.65, 22.1

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 1

Omgevingsregeling 7.4 lid 2

Omgevingsplan

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. AFWIJING MAXIMALE BOUWHOOGTE.

BEGRIIP NOKVERHOOGING. ADVISERING GEMEENTERAAD. UITGEBREIDE

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. PARTICIPATIE. ETFAL. Omgevingsvergunning bouwen

vrijstaande woning met kelder en aanleggen zwembad. Het begrip "nokverhoging" is niet gedefinieerd in het omgevingsplan. Naar voorlopig oordeel volgt uit de tekst van artikel 16.4 van de planregels niet dat van een nokverhoging in de zin van deze bepaling slechts sprake is bij een wijziging van een reeds bestaand hoofdgebouw. De bouwhoogte van de woning is in dit geval vergund met gebruikmaking van de mogelijkheden die het omgevingsplan biedt, inclusief de hierin opgenomen mogelijkheid om medewerking te verlenen aan nokverhogingen zoals bedoeld in artikel 16.4 van de planregels. Dat betekent dat in zoverre geen sprake is van een buitenplanse omgevingsplanactiviteit en dat reeds daarom – gelet op de formulering van de lijst van de gemeenteraad – geen adviesrecht voor de gemeenteraad bestaat. Nu het college geen besluit heeft genomen om de uitgebreide procedure toe te passen en ook geen sprake is van een geval waarvoor bij algemene maatregel van bestuur is bepaald dat de uitgebreide procedure van toepassing is of waarin de aanvrager heeft verzocht om of heeft ingestemd met toepassing van die procedure, heeft het college naar voorlopig oordeel terecht de reguliere voorbereidingsprocedure toegepast. Dat het participatietraject niet heeft geleid tot het wegnemen van de bezwaren van verzoekers, leidt i.c. niet tot het oordeel dat vergunninghouder niet heeft voldaan aan de op hem rustende verplichtingen met betrekking tot participatie. In het bestreden besluit heeft het college voldoende toegelicht dat sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties. Afwijzing verzoek om voorlopige voorziening.

JnB 2025, 411

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 01-04-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:1929](#)

college van burgemeester en wethouders van Enschede, verweerder.

Omgevingswet 5.40

Wet Bibob 3 lid 7

OMGEVINGSWET. MILIEUBELASTENDE ACTIVITEIT (MBA). BIBOB. I.c. zijn op grond van artikel 5.40 van de Omgevingswet, in samenhang met artikel 3, zevende lid van de Wet Bibob, voorschriften aan de omgevingsvergunning verbonden die inhouden dat het verzoekster gedurende drie jaren niet is toegestaan de dagelijkse leiding, het bepalen van beleid, het bestuur van MRT B.V. en/of op andere wijze dragen van verantwoordelijkheid voor de vennootschap op en/of over te dragen aan [naam 1]. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter heeft het college voldoende gemotiveerd dat aan het samenhangcriterium is voldaan, in die zin dat de omgevingsvergunning kan worden gebruikt om strafbare feiten te faciliteren. Deze samenhang is voldoende concreet om het 'ernstig gevaar' als bedoeld in artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b van de Wet Bibob aan te nemen. Het college heeft niet deugdelijk gemotiveerd dat het bestreden besluit geschikt en noodzakelijk is om het ernstige gevaar dat de omgevingsvergunning zal worden gebruikt om strafbare feiten te faciliteren, te voorkomen of te beperken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 412

ABRS, 09-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1589](#)

college van burgemeester en wethouders van Arnhem.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c. 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II, artikel 4 onderdeel 9

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. GEBRUIK GEBOUW ALS ZELFSTANDIGE WONING.

BIJGEBOUW IN DE ZIN VAN DE PLANREGELS. Omgevingsvergunning voor wijzigen gebruik gebouw naar zelfstandige woning. I.c. wordt geoordeeld dat het gebouw niet als bijgebouw in de zin van artikel 1, onder 16, van de planregels is aan te merken. Daarom staat artikel 22, aanhef en onder a, van de planregels niet in de weg aan zelfstandige bewoning van het gebouw. Aangezien het perceel de bestemming "Wonen" heeft en in artikel 15.1, aanhef en onder a, van de planregels is bepaald dat deze gronden zijn bestemd voor wonen, staan de planregels ook in die zin niet in de weg aan zelfstandige bewoning van het gebouw. Het college heeft zich dan ook ten onrechte op het standpunt gesteld dat bewoning van het gebouw in strijd is met het bestemmingsplan. Dit betekent dat in dit geval geen omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onderdeel c, van de Wabo nodig is en het college op die grond de aanvraag had moeten afwijzen.

[...] 3.1. Vaststaat dat het perceel waarop het gebouw staat en het perceel aan de Sloetstraat tot hetzelfde bestemmingsvlak behoren en dat deze gronden de bestemming "Wonen" hebben. Het perceel van het gebouw heeft daarnaast de bouwaanduiding "bijgebouwen".

Op grond van artikel 15, eerste lid, van de planregels zijn gronden met de bestemming "Wonen" aangewezen voor het wonen, hieronder niet begrepen bewoning van woonwagens of woonschepen. In artikel 22, aanhef en onder a, van de planregels is bepaald dat onder gebruik van gronden in strijd met het bestemmingsplan in ieder geval wordt verstaan het gebruik van bijgebouwen als zelfstandige woning.

In artikel 1, onder 16, van de planregels wordt onder "bijgebouw" verstaan: een functioneel met een zich op hetzelfde perceel bevindend hoofdgebouw verbonden, daar al dan niet tegen aangebouwd gebouw.

3.2. Het college stelt zich op het standpunt dat het gebruik van het gebouw als zelfstandige woning niet is toegestaan grond van artikel 22, aanhef en onder a, van de planregels. De Afdeling begrijpt dat het college ervan uitgaat dat het gebouw een bijgebouw is, alleen omdat het in de zone met de bouwaanduiding "bijgebouwen" staat. Het gebouw is echter pas een bijgebouw als het gebouw als een bijgebouw in de zin van artikel 1, onder 16, van de planregels kan worden aangemerkt. Daarvoor is, gelet op de hiervoor onder 3.1 genoemde definitie, vereist dat het gebouw zich bevindt op hetzelfde perceel als het hoofdgebouw - het woongebouw aan de Sloetstraat met op de begane grond daarvan het appartement van [appellante] - en dat het gebouw functioneel verbonden is met dat gebouw.

3.3. De Afdeling is van oordeel dat in dit geval geen sprake is van gebouwen die zich op hetzelfde perceel bevinden. Hoewel de planregels geen definitie bevatten van het begrip "perceel", ziet de Afdeling in de samenhang tussen de definities van "bijgebouw" en "hoofdgebouw" aanleiding voor het oordeel dat met "perceel" in artikel 1, onder 16, van de planregels "bouwperceel" wordt bedoeld. In artikel 1, onder 37, van de planregels is namelijk bepaald dat een hoofdgebouw een gebouw is dat op een bouwperceel als het belangrijkste gebouw valt aan te merken en uit artikel 1, onder 16, van de planregels volgt dat een bijgebouw een gebouw is dat zich bevindt op hetzelfde perceel als een hoofdgebouw.

In artikel 1, onder 21, van de planregels is het begrip "bouwperceel" gedefinieerd als een aaneengesloten stuk grond, waarop ingevolge de regels een zelfstandige, bij elkaar behorende bebouwing is toegelaten.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 16 mei 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW5980](#), is bij de vaststelling van de omvang van een bouwperceel de actuele situatie bepalend. Daarbij wordt - anders dan waar het college van uitgaat en de rechtbank heeft geoordeeld - in beginsel uitgegaan van kadastrale percelen. Verschillende kadastrale percelen, zoals in dit geval, kunnen in ruimtelijke zin als één geheel worden aangemerkt, als het om bij elkaar behorende bebouwing gaat.

De Afdeling overweegt dat in dit concrete geval niet kan worden geoordeeld dat de afzonderlijke kadastrale percelen tezamen als één bouwperceel moeten worden aangemerkt. Daarbij is de enkele kadastrale splitsing op zichzelf niet doorslaggevend. Voor het oordeel dat geen sprake is van één bouwperceel wordt ook van belang geacht dat de percelen verschillende eigenaren hebben en dat het perceel van het gebouw niet is ingericht, en ook niet wordt gebruikt, als tuin bij het woongebouw. Ook is het gebouw niet bereikbaar via het perceel van het woongebouw. De percelen behoorden weliswaar tot 2018 tot hetzelfde kadastrale perceel, maar niet vast is komen te staan dat [het gebouw] en het woongebouw aan de Sloetstraat oorspronkelijk bij elkaar hoorden.

Gelet op het voorgaande kan niet worden geoordeeld dat het om bij elkaar behorende bebouwing gaat waardoor de beide percelen in ruimtelijke zin als één geheel moeten worden aangemerkt. De

voorgaande overwegingen leiden eveneens tot het oordeel dat de vereiste functionele verbondenheid van het gebouw met het woongebouw ontbreekt.

3.4. De conclusie is dat het gebouw niet als bijgebouw in de zin van artikel 1, onder 16, van de planregels is aan te merken. Daarom staat artikel 22, aanhef en onder a, van de planregels niet in de weg aan zelfstandige bewoning van het gebouw. Aangezien het perceel de bestemming "Wonen" heeft en in artikel 15.1, aanhef en onder a, van de planregels is bepaald dat deze gronden zijn bestemd voor wonen, staan de planregels ook in die zin niet in de weg aan zelfstandige bewoning van het gebouw. Het college heeft zich in het besluit van 25 oktober 2021 dan ook ten onrechte op het standpunt gesteld dat bewoning van het gebouw in strijd is met het bestemmingsplan. Dit betekent dat in dit geval geen omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onderdeel c, van de Wabo nodig is en het college op die grond de aanvraag had moeten afwijzen. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Gelderland, 01-04-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:2440](#);
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 14-03-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:1247](#);
- Rechtbank Midden-Nederland, 06-03-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:1112](#).
- MK Rechtbank Den Haag, 25-03-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:4677](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Midden-Nederland, 12-06-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:4100](#);
- MK Rechtbank Rotterdam, 04-04-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:4235](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 413

ABRS, 09-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1578](#)

minister van Justitie en Veiligheid.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.28 lid 3 onder a

NATUURBESCHERMING. JACHTAKTE. MISBRUIK. I.c. wordt geoordeeld dat de minister de aanvraag voor een jachtake mocht afwijzen. Hoewel de psychische gesteldheid van appellant onvoldoende grond biedt om vrees voor misbruik aan te nemen, heeft de minister mogen oordelen dat het handelen van appellant op 26 en 31 augustus 2020 hiertoe wel aanleiding gaf. Appellant en zijn vader waren verwikkeld in een eigendomsgeschil, hebben het recht in eigen hand genomen en een beschoeiing verwijderd. Dergelijk gedrag geeft geen pas en zeker van een houder van een jachtake mag worden verlangd dat hij het op een andere manier oplost dan hij heeft gedaan. Niet is gebleken van enige zelfreflectie over het feit dat appellant met zijn vader heeft gekozen om de beschoeiing te verwijderen.

[...] 4. De korpschef is op grond van artikel 3.28, derde lid, onder a, van de Wet natuurbescherming (hierna: Wnb) bevoegd om een aanvraag van een jachtakte af te wijzen, als hij meent dat er aanwijzingen zijn dat de aanvrager misbruik zou maken van de jachtakte. Uit artikel 1.2 van de Circulaire Wapens en Munitie 2019 (hierna: Cwm) volgt dat vrees voor misbruik mag worden aangenomen als geringe twijfel bestaat.

5. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de minister de aanvraag voor een jachtakte mocht afwijzen. Hoewel de psychische gesteldheid van [appellant] onvoldoende grond biedt om vrees voor misbruik aan te nemen, heeft de minister mogen oordelen dat het handelen van [appellant] op 26 en 31 augustus 2020 hiertoe wel aanleiding gaf. [appellant] en zijn vader waren in een eigendomsgeschil verwickeld met hun buurman en het waterschap. Dat geschil had onder meer betrekking op de plaats van de eigendomsgrens. Nadat de beschoeiing door het waterschap was geplaatst hebben [appellant] en zijn vader het recht in eigen hand genomen en de beschoeiing verwijderd. Dergelijk gedrag geeft geen pas en zeker van een houder van een jachtakte mag worden verlangd dat hij het op een andere manier oplost dan hij heeft gedaan. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 10 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1126](#). Hieraan doet, anders dan [appellant] stelt, de uiteindelijke vrijspraak van het Hof niet af. Deze vrijspraak is gebaseerd op het feit dat het Hof niet kon vaststellen op wiens perceel de beschoeiing stond, terwijl dat voor een bewezenverklaring van vernieling wel nodig was. De feiten blijven hetzelfde.

6. Zoals de minister terecht stelt, verkeert de houder van een jachtakte in een bijzondere positie ten opzichte van zijn medeburgers. Dit brengt met zich mee dat van diegene stipte naleving van de wettelijke regels mag worden verwacht. Zie de uitspraak van 10 april 2019. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het in dit geval op de weg van [appellant] had gelegen om een bodemprocedure te starten om duidelijkheid te krijgen over de grens van de percelen, in plaats van de beschoeiing te verwijderen. Op zitting bij de Afdeling is bij [appellant] verder niet gebleken van enige zelfreflectie over het feit dat hij met zijn vader heeft gekozen om de beschoeiing te verwijderen. De hiervoor genoemde omstandigheden zijn voor de Afdeling voldoende grond om, net als de rechtbank, te oordelen dat de minister vrees voor misbruik aan mocht nemen. [...]

JnB 2025, 414

MK Rechtbank Oost-Brabant, 28-04-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:1707](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Brabant-Noord, het college.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.3 lid 1, 2.2 lid 2, 5.4, lid 1 onder b en c, lid 2

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. Afwijzing verzoek om intrekking natuurvergunning vergunninghoudster. De hoofdregel in artikel 1.3 van de Wnb is dat gedeputeerde staten van de provincie waar de handeling wordt verricht bevoegd zijn. De in artikel 2.2 tweede lid, van de Wnb opgenomen verplichting om passende maatregelen te treffen, maakt dit niet anders. In dit artikel is namelijk niet bepaald dat deze verplichting alleen geldt voor Natura 2000-gebieden in de eigen provincie. Artikel 2.2, tweede lid, van de Wnb staat er niet aan in de weg dat het college passende maatregelen treft ten behoeve van Natura 2000-gebieden gelegen in andere provincies. I.c. wordt geoordeeld dat het college bevoegd is, en onder omstandigheden zelfs verplicht, om in Noord-Brabant passende maatregelen te treffen voor Natura 2000-gebieden in andere provincies. De intrekking van een natuurvergunning voor een project in Noord-Brabant is een mogelijke passende maatregel. Het college is dus bevoegd en onder omstandigheden zelfs verplicht een natuurvergunning voor een project in de eigen provincie in te trekken als passende maatregel ingevolge artikel

5.4, tweede lid, van de Wnb, als dit noodzakelijk is voor een Gelders of Limburgs Natura 2000-gebied. GS van Limburg is, gelet op artikel 1.3, eerste lid, van de Wnb in ieder geval niet bevoegd of verplicht om een natuurvergunning voor een project in Noord-Brabant in te trekken, ook niet als GS van Limburg die natuurvergunning zelf heeft verleend. De rechtbank is van oordeel dat het college in het verweerschrift heeft verzuimd een voldoende onderbouwing te geven met betrekking tot de noodzaak om passende maatregelen te treffen voor de gebieden in Limburg of Gelderland.

JnB 2025, 415

MK Rechtbank Gelderland, 04-04-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:2594](#)

college van Gedeputeerde Staten van de provincie Gelderland, het college.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.3 lid 1, lid 2, lid 6, 2.7, 2.9, 8.1 lid 2

NATUURBESCHERMING. BEHEERPLAN. HERSTELPROGRAMMA'S. BEVOEGDHEID RECHTBANK. Beroep tegen vier herstelprogramma's Veluwe. Het college heeft de herstelprogramma's terecht gekwalificeerd als wijzigingen van het beheerplan. I.c. verklaart de rechtbank zich onbevoegd om van het beroep kennis te nemen omdat het beroep zich richt tegen maatregelen uit de herstelprogramma's, die niet als projecten in de zin van artikel 2.9, eerste lid, van de Wnb zijn aangemerkt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Rotterdam, 27-02-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:1266](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2025, 416

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 09-04-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:2037](#)

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Werkloosheidswet (WW) 8

WW. ZELFSTANDIGE. De werkzaamheden die eiser als zelfstandige heeft verricht tijdens verlof, zijn in de plaats gekomen voor de uren die eiser tijdens het dienstverband feitelijk minder werkte vanwege het verlof. Dat brengt mee dat hij deze werkzaamheden als zelfstandige niet *naast* zijn werkzaamheden in dienstverband heeft verricht, maar *in plaats van* deze werkzaamheden. Bij het vaststellen van het aantal vrij te laten uren kunnen daarom niet worden betrokken de uren die eiser als zelfstandige heeft gewerkt tijdens verlof in het kader van zijn dienstbetrekking.

7.3. [...] Eiser was vanaf 8 maart 2023 door zijn ex-werkgever vrijgesteld van werkzaamheden. De periode van 26 kalenderweken loopt dan van 8 september 2022 tot 8 maart 2023. Tussen partijen is verder niet meer in geschil dat uren gewerkt tijdens op non-actief stelling en opgenomen verlofdagen aan het einde van de dienstbetrekking niet meetellen voor de vaststelling van de vrij te laten uren.

7.4. In geschil is of de tijdens verlof als zelfstandige gewerkte uren moeten worden meegenomen in de berekening van de vrij te laten uren. Daarvoor is bepalend of deze uren al dan niet feitelijk *naast* eisers gewone werkzaamheden in dienstbetrekking zijn verricht. De rechtbank is van oordeel dat de werkzaamheden die eiser als zelfstandige heeft verricht tijdens verlof, feitelijk niet zijn verricht naast de gewone werkzaamheden in dienstbetrekking. Eiser was op een verlofdag immers vrijgesteld van de verplichting om de overeengekomen arbeid te verrichten en daardoor in staat om meer uren als zelfstandige te werken dan anders het geval zou zijn geweest. De werkzaamheden die eiser als zelfstandige heeft verricht tijdens verlof, zijn in de plaats gekomen voor de uren die eiser tijdens het dienstverband feitelijk minder werkte vanwege het verlof. Dat brengt mee dat hij deze werkzaamheden als zelfstandige niet *naast* zijn werkzaamheden in dienstverband heeft verricht, maar *in plaats van* deze werkzaamheden. Bij het vaststellen van het aantal vrij te laten uren kunnen daarom niet worden betrokken de uren die eiser als zelfstandige heeft gewerkt tijdens verlof in het kader van zijn dienstbetrekking.

7.5. Verder neemt de rechtbank in aanmerking dat eiser in de bezwaarprocedure heeft verklaard dat hij in reguliere werkweken (dus zonder verlof) 27 uur als zelfstandige heeft gewerkt. Dit komt overeen met 117,45 uur per maand. Het aantal vrij te laten uren is dus terecht bepaald op 117,45.

9. Het beroep is ongegrond. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2025, 417

MK CRvB, 18-03-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:488](#)

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

Opiumwet 13b

Participatiewet (PW) 35 lid 1

PARTICIPATIEWET. SLUITING WONING DOOR BURGEMEESTER. Afwijzing bijzondere bijstand voor de kosten van achterstallige huur terecht afgewezen.

1.4. Het college heeft de aanvraag met een besluit van 29 december 2020 afgewezen. [...] Omdat de huurovereenkomst met ingang van 19 oktober 2020 was ontbonden was appellant met ingang van die datum niet langer huurder en was er volgens het college geen reden voor appellant om huur te betalen.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank geoordeeld dat het college terecht de aanvraag heeft afgewezen. De rechtbank volgt het college in het standpunt dat de woningbouwvereniging de huurovereenkomst per 19 oktober 2020 heeft ontbonden waardoor appellant vanaf deze datum niet langer huurder was en dus geen huur meer verschuldigd was. De aanmaningen van de woningbouwvereniging hebben geen betrekking op verschuldigde huur, maar op leegstands- dan wel mutatiekosten vanwege de sluiting van de woning door de burgemeester. De rechtbank volgt appellant niet in zijn stelling dat het van belang is om huur te blijven betalen om aanspraak op de woning te behouden. De woning was gesloten voor de duur van zes maanden en appellant is geen procedure gestart tegen de ontruiming. Anders dan appellant meent, is er volgens de rechtbank voor toetsing aan het evenredigheidsbeginsel geen ruimte, omdat artikel 35, eerste lid, van de PW een verplichtend karakter heeft. Daarbij heeft de rechtbank verwezen naar de uitspraak van 5 april 2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:874](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2025, 418

MK Rechtbank, 27-03-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:2337](#)

Raad van Bestuur van het CIZ.

Wet langdurige zorg (Wlz) 3.2.1

WET LANGDURIGE ZORG. Het CIZ heeft kunnen concluderen dat er geen sprake is van een stabiele eindsituatie in de zin van een situatie van niet voorbijgaande aard waarin geen behandeling meer mogelijk is voor eisers problematiek en waarin eiser een blijvende behoefte aan 24 uur zorg in de nabijheid heeft. Eiser voldoet daarom niet aan alle voorwaarden van artikel 3.2.1, eerste en tweede lid, van de Wlz. Dit brengt de rechtbank tot de conclusie dat het CIZ eiser terecht niet in aanmerking heeft gebracht voor zorg op grond van de Wlz.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Open overheid

JnB 2025, 419

Rechtbank Noord-Nederland, 18-12-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:14138](#)

gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 2.1, 5.1 lid 7, 5.2

Wet milieubeheer (Wm) 19.1a

WOO. MILIEU-INFORMATIE. INTERN BERAAD. PERSOONLIJKE BELEIDSOPVATTINGEN. FORMELE BESTUURLIJKE BESLUITVORMING.

Afwijzing openbaarmaking adviesnotitie Pels Rijcken over project datacenter Microsoft in Middenmeer. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder op goede gronden heeft besloten de adviesnotitie geheel niet openbaar te maken. In de adviesnotitie gaat het nog enkel om de hypothetische situatie waarbij de datacenters op een bepaalde manier zijn opgericht. Het standpunt van verweerder dat de adviesnotitie geen gegevens over de (voorzienbare) concrete situatie ter plaatse bevat wordt gevolgd. De adviesnotitie bevat daarom geen milieu-informatie in de zin van artikel 2.1 van de Woo en artikel 19.1a van de Wm.

[...] Bevat de adviesnotitie milieu-informatie?

[...] 5.5. De rechtbank overweegt dat het advies twee hoofdvragen bevat: is het oprichten van een datacenter milieuvergunning-plichtig en wie is daarbij het bevoegd gezag? Deze informatie is voor eiseres al langer bekend. Bij de beantwoording van die hoofdvragen neemt Pels Rijcken bepaalde gegevens over datacenters als uitgangspunt, bijvoorbeeld onderaan pagina 6 van de adviesnotitie. De rechtbank kan zich voorstellen dat die gegevens voortkomen uit bijvoorbeeld een vooroverleg, een milieumelding of een andere aanvraag die Microsoft heeft ingediend. Dergelijke gegevens zouden naar hun aard kunnen vallen onder de noemer milieu-informatie. Bijvoorbeeld wanneer die gegevens de daadwerkelijke (voorzienbare) uitstoot betreffen in bijvoorbeeld een vergunningaanvraag voor een concrete locatie. Echter gaat het in de adviesnotitie nog enkel om de hypothetische situatie waarbij de datacenters op een bepaalde manier zijn opgericht. De rechtbank volgt het standpunt van verweerder dat de adviesnotitie geen gegevens over de (voorzienbare) concrete situatie ter plaatse bevat. Naar het oordeel van de rechtbank bevat de adviesnotitie daarom geen milieu-informatie in de zin van artikel 2.1 van de Woo en artikel 19.1a van de Wm. De beroepsgronden van eiseres gericht op artikel 5.1, zevende lid, van de Woo slagen dus niet.

[...] *Persoonlijke beleidsopvattingen?*

[...] 7.3. Naar het oordeel van de rechtbank bevat de adviesnotitie wel persoonlijke beleidsopvattingen van de opstellers (advocaten van Pels Rijcken), ten behoeve van intern beraad. De adviesnotitie bevat namelijk beschrijvingen, opvattingen, argumenten, aanbevelingen en conclusies van Pels Rijcken over vragen van verweerder over bestuurlijke aangelegenheden. Hiermee is voldaan aan de definitie uit artikel 5.2, eerste lid, van de Woo. Anders dan eiseres nog heeft betoogd, kon verweerder de verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 18 april 2018 wel ten grondslag leggen aan het bestreden besluit. In die uitspraak betrof het verzochte document ook een juridisch advies van een advocaat. De Afdeling verbindt daarbij in rechtsoverwegingen 4.4 en 4.5 geen andersluidende conclusies aan het feit dat het in die uitspraak ging om interne advisering over een wetsvoorstel, ten opzichte van andere bestuurlijke aangelegenheden.

Onderdelen met een overwegend objectief karakter?

[...] 8.2. De rechtbank overweegt dat feitelijke gegevens geen persoonlijke beleidsopvattingen zijn en in beginsel dus niet op grond van artikel 5.2 van de Woo uitgezonderd zijn van openbaarmaking. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling volgt dat feitelijke gegevens zodanig met persoonlijke beleidsopvattingen verweven kunnen zijn dat het niet mogelijk is deze te scheiden. Dit dient het bestuursorgaan per zelfstandig onderdeel van het document te bezien, maar niet per zin of zinsdeel. In geval van verwevenheid mag in beginsel het betrokken onderdeel van het document worden uitgezonderd van openbaarmaking op grond van artikel 5.2 van de Woo.³

8.3. De rechtbank kan na het lezen van de adviesnotitie het vermoeden van eiseres bevestigen dat daarin onderdelen staan die een overwegend objectief karakter hebben. Dit zijn feitelijkheden zoals (uitgeschreven) wetsartikelen. De feitelijkheden zijn echter onderdeel van de algehele redenering, overweging en advisering van Pels Rijcken over de aan haar voorgelegde vraagstukken. Op die manier zijn deze onderdelen dusdanig verweven met andere onderdelen die meer expliciet de persoonlijke beleidsopvattingen van de opsteller van de adviesnotitie bevatten. Openbaarmaking van alleen de onderdelen van de adviesnotitie met (uitgeschreven) wettelijke kaders, is niet mogelijk zonder inzicht geven in de richting waarin Pels Rijcken inhoudelijk adviseert, en de onderbouwing daarvan.⁴ Daarom heeft verweerder in redelijkheid deze onderdelen niet als een te onderscheiden objectief onderdeel openbaar gemaakt.

Geanonimiseerd openbaar maken met het oog op goede en democratische bestuursvoering?

[...] 9.3. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder op goede gronden de adviesnotitie niet openbaar gemaakt met het oog op een goede en democratische bestuursvoering. De formele positie van verweerder over de vragen of sprake is van een milieuvergunningplicht en/of wie het bevoegd gezag is bij het oprichten van een datacenter kan via de geëigende wegen naar buiten komen, bijvoorbeeld in de besluitvorming. De adviesnotitie is niet bedoeld om onderdeel uit te maken van het openbaar debat, maar om in de voorfase daarover intern advies te geven. Over de motivering dat het openbaar maken van de adviesnotitie (in niet tot personen herleidbare vorm) onevenredig schadelijk is voor het intern debat, verwijst de rechtbank naar het navolgende.

Formele bestuurlijke besluitvorming

[...] 10.3. De rechtbank oordeelt dat geen sprake is van een document opgesteld ten behoeve van formele bestuurlijke besluitvorming. De adviesnotitie schept verschillende hypothetische situaties en beoordeelt de in die situaties te volgen procedures en mogelijke uitdagingen. Het is dus geen document dat onderdeel uitmaakt van een concreet besluit of een concrete (beleids-)beslissing van verweerder. Reeds om die reden faalt de beroepsgrond.

10.4. Ten overvloede merkt de rechtbank op dat het openbaar maken van de adviesnotitie de vertrouwelijkheid van het intern beraad tussen verweerder en zijn advocaat zou ondermijnen. Daarmee zou het kunnen voeren van intern beraad onevenredig worden geschaad. De beroepsgrond zou ook inhoudelijk dus ook niet slagen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2025, 420

ABRS, 09-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1587](#)

Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (het CBR).

Wegenverkeerswet 1994 130, 131

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 14

WEGENVERKEERSWET. EMG. MUTATIERAPPORT. PROCESSEN-VERBAAL.

DASHCAMBEELDEN. GEAVANCEERDE SOFTWARE. Opleggen Educatieve Maatregel Gedrag en Verkeer. I.c. wordt geoordeeld dat het CBR zijn besluitvorming heeft mogen baseren op het mutatierapport en de processen-verbaal en terecht een EMG aan appellant heeft opgelegd. De dashcambeelden leiden niet tot twijfel aan de waarnemingen van de politie. De dashcambeelden die op de zitting zijn getoond laten zien dat tijdens het daarop vastgelegde laatste deel van de rit zich geen ander verkeer op de weg bevond. Deze beelden bieden geen grond voor twijfel aan de conclusie van de politie dat appellant op een ander deel van de rit behoorlijk snel reed in vergelijking met het overige verkeer. Voor zover appellant zich beroept op de geavanceerde software en bijbehorende functies zoals 'navigate on autopilot' van zijn Tesla is dit onvoldoende om te concluderen dat moet worden getwijfeld aan de waarnemingen van de politie. Dat de Tesla van [appellant] over de zogenoemde 'bèta-software' beschikt, die actief richting aangeeft, afstand houdt en de toegestane snelheid aanhoudt, is niet vast komen te staan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 421

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 02-04-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:5581](#)

minister van Asiel en Migratie.

EU Handvest 4

EVRM 3

ASIEL. DUBLIN. BELGIË. De minister mag voor België nog steeds van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaan. Hoewel in België nog steeds tekortkomingen in de opvangvoorzieningen bestaan is die schending onvoldoende om niet langer uit te gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Oordeel over de opvangsituatie

9. Het is de vraag of, gelet op deze beschrijving van de opvangsituatie, de minister terecht voor België is uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Naar het oordeel van de rechtbank is dat het geval. De rechtbank stelt vast dat in België nog steeds tekortkomingen in de opvangvoorzieningen bestaan. Net als ten tijde van de uitspraken van de Afdeling van 13 maart 2024 is namelijk niet voor iedere niet-kwetsbare alleenstaande man direct een reguliere opvangplaats beschikbaar. Die schending van opvangverplichtingen is echter onvoldoende voor het oordeel dat voor België niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Dat is in dit geval geen fundamentele systeemfout die de bijzondere drempel van zwaarwegendheid bereikt. Hierbij is voor de rechtbank de opstelling van de Belgische autoriteiten, dus of die al dan niet onverschillig is, van doorslaggevend belang. Dat zal de rechtbank hierna toelichten.

9.1. De rechtbank stelt vast dat, ondanks dat de opvangcapaciteit in België door de hogere instroom onder grote druk staat, het aantal asielzoekers op de wachtlijst sinds augustus 2024 fors, met ongeveer 1.000 personen, is gedaald. Verder blijkt uit de beschikbare informatie ook dat de wachttijd voor een plek in de opvang korter is geworden. Asielzoekers die niet direct een reguliere opvangplaats krijgen toegewezen kunnen daarnaast nog steeds gebruikmaken van nood- en daklozenopvang. Hoewel er voorbeelden zijn van schrijnende situaties met betrekking tot de leefsituatie van asielzoekers, blijkt uit de informatie onder 8 dat het aantal noodopvangplekken is toegenomen en dat de autoriteiten zich inzetten om te voorkomen dat asielzoekers zonder onderdak de wintermaanden moeten doorkomen. De beschikbare informatie laat verder zien dat de opvangcapaciteit de laatste jaren voortdurend is uitgebreid. De Belgische autoriteiten hebben verschillende stappen gezet, bijvoorbeeld via de EUAA en private actoren, om het aantal opvangplekken uit te breiden. Ook worden asielzoekers gestimuleerd om verblijf buiten de reguliere opvang te overwegen. De Belgische autoriteiten proberen daarnaast ook door middel van hervorming van wet- en regelgeving ruimte in de opvangcapaciteit te creëren. De Belgische autoriteiten spannen zich dus niet alleen in om het aantal opvangplaatsen te laten groeien, maar ook om op meer efficiënte wijze gebruik te maken van de beschikbare capaciteit. Uit deze berichtgeving blijkt geen onverschilligheid van de Belgische autoriteiten. Integendeel, uit die informatie blijkt juist dat de Belgische autoriteiten de problemen in de opvangsituatie proberen op te lossen. Hoewel het opvangsysteem onder grote druk staat, betekent het voorgaande niet dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Uitgeprocedeerd/Opvolgende asielaanvraag

9.2. Het betoog van eiser dat hij als uitgeprocedeerde asielzoeker na overdracht in België een opvolgende asielaanvraag moet indienen, wat volgens het AIDA-rapport van mei 2024 betekent dat hij geen opvang zal krijgen, leidt niet tot een ander oordeel. Hoewel uit het AIDA-rapport volgt dat de Belgische autoriteiten geen opvang bieden aan asielzoekers die een opvolgende aanvraag indienen in de periode tussen de indiening van de opvolgende asielaanvraag en het ontvankelijk verklaren daarvan, is dat onvoldoende om aan te nemen dat eiser na overdracht een reëel risico loopt om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen mag een lidstaat, gelet op artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, van de Opvangrichtlijn, bij een opvolgende asielaanvraag de materiële opvangvoorzieningen intrekken of beperken. Daarnaast heeft de Afdeling uit het AIDA-rapport van 2023, dat op dit punt in grote mate overeenkomt met het rapport van 2024, afgeleid dat de vreemdeling in de periode tussen de opvolgende asielaanvraag en het ontvankelijk verklaren daarvan toegang zal hebben tot medische en juridische hulp en indien gewenst bij de Belgische autoriteiten kan klagen over het onthouden van opvang en tegen een weigering opvang te verlenen rechtsmiddelen openstaan. Daarnaast volgt uit het AIDA-rapport van 2024 weliswaar dat zich vertragingen voordoen bij het ontvankelijk verklaren van de opvolgende asielaanvraag, maar dit is onvoldoende om aan te nemen dat sprake is van een systeemfout.

JnB 2025, 422

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 09-04-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:5889](#)
minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2013/32/EU 36, 37, 46

ASIEL. Beroep gegrond omdat de aanwijzing van Tunesië als veilig land van herkomst niet daadkrachtig is gemotiveerd. De rechtbank acht de overwegingen uit het arrest van het Hof van Justitie van 4 oktober 2024 [\[ECLI:EU:C:2024:841\]](#) ook van belang voor de beantwoording van de vraag of de minister een land als veilig land van herkomst kan aanwijzen als daarbij bepaalde groepen worden uitgezonderd. De rechtbank overweegt dat in artikel 37 en bijlage I van de Procedurerichtlijn geen aanknopingspunt is te vinden dat een land als veilig land van herkomst kan worden aangewezen als dat niet voor de gehele bevolking geldt. Er kan dan namelijk niet worden gezegd dat in het land algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2025, 423

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 08-04-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:5864](#)

minister van Asiel en Migratie.

Awb 2:15

PROCESRECHT. De omstandigheid dat verzoeker de ingebrekestelling via het Portaal voor Advocaten heeft ingediend maakt niet dat deze niet aangemerkt kan worden als geldige ingebrekestelling.

Rechtsvraag

8. Niet in geschil is dat tussen juni 2022 en mei 2024 sprake was van een bestendige bestuurspraktijk, die inhield dat het voor alle advocaten mogelijk was in lopende asielzaken ingebrekestellingen in te dienen via het Portaal voor Advocaten en dat op die manier aan advocaten kenbaar is gemaakt dat de elektronische weg is geopend. De minister stelt echter dat hij bevoegd is een opengestelde elektronische weg ook weer te sluiten. De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld hoe dat standpunt zich verhoudt tot artikel 2:15, eerste lid, van de Awb.

Kan een opengestelde elektronische weg weer worden gesloten?

9. Op grond van artikel 2:15 van de Awb is elektronisch verkeer met een bestuursorgaan alleen mogelijk als het bestuursorgaan kenbaar heeft gemaakt dat deze weg openstaat. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 2:15 van de Awb volgt dat deze openstelling van facultatieve aard is. Een bestuursorgaan kan niet gedwongen worden om van de elektronische weg gebruik te maken. Uit de facultatieve aard van artikel 2:15 van de Awb vloeit logischerwijs ook voort dat niet gezegd kan worden dat een bestuursorgaan niet bevoegd zou zijn om een geopende elektronische weg weer te sluiten. Dat artikel 2:15 van de Awb deze situatie niet expliciet regelt, maakt dat niet anders.

9.1. De rechtbank merkt hierbij op dat een sluiting van een eerder opengestelde elektronische weg niet zondermeer voor de hand ligt. De wetgever heeft bij de totstandkoming van de Wet elektronisch bestuurlijk verkeer bij herhaling gewezen op het belang van de mogelijkheid van elektronisch verkeer. Dit kan, aldus de memorie van toelichting van deze wet, tussen bestuursorganen en burgers een belangrijke bijdrage leveren aan het streven naar een toegankelijke en beter presterende overheid. Ook heeft de regering aangegeven het bestuurlijke verkeer langs elektronische weg te stimuleren. Het is de bedoeling de elektronische bereikbaarheid stap voor stap uit te bouwen. Het sluiten van de elektronische weg is daarentegen juist een stap terug.

Daarnaast volgt uit de memorie van toelichting dat de openstelling van de elektronische weg facultatief is om te voorkomen dat een bestuursorgaan via de elektronische weg wordt benaderd, terwijl deze daar nog niet klaar voor is. Het bestuursorgaan moet de gelegenheid hebben elektronische berichten eerst in behandeling te nemen, als deze in staat is ze op een ordelijke en efficiënte wijze te behandelen met voldoende waarborgen voor de betrouwbaarheid en vertrouwelijkheid van de uitgewisselde berichten. Zoals volgt uit de overwegingen hiervoor onder 6 heeft de minister de elektronische weg voor ingebrekestellingen in 2022 opengesteld en twee jaar lang digitaal ingediende ingebrekestellingen geaccepteerd. Deze langdurige openstelling is naar het oordeel van de rechtbank een duidelijke aanwijzing dat de minister in staat is gebleken digitaal ingediende ingebrekestellingen te behandelen.

9.2. De rechtbank acht het in het licht van het voorgaande in strijd met de strekking van artikel 2:15 van de Awb als de minister de opengestelde elektronische weg zondermeer weer kan sluiten en op

die manier een hogere drempel opwerpt voor correspondentie. De minister dient daarvan naar het oordeel van de rechtbank terughoudend gebruik te maken en kan daartoe uitsluitend overgaan als daaraan een deugdelijke motivering ten grondslag ligt. De rechtbank zal hierna beoordelen of daaraan in dit geval is voldaan.

9.3. De minister heeft in het bericht van 9 september 2024 toegelicht waarom het volgens hem noodzakelijk was de elektronische weg voor het indienen van ingebrekestellingen te sluiten. Volgens de minister werden ingebrekestellingen gemist als gevolg van de vele verschillende kanalen waarop deze werden ingediend. Ingebrekestellingen werden, aldus de minister, ingediend via het Portaal voor Advocaten, e-mail, in gronden of bezwaren, MijnOverheid, per post en fax. Deze veelheid aan kanalen vereiste aanzienlijke aandacht en de medewerkers moesten voortdurend alert zijn op ingebrekestellingen. Door deze werkwijze kwamen ingebrekestellingen soms niet tijdig onder ogen van de minister. Specifiek bij het Portaal voor Advocaten is het voorgekomen dat ingebrekestellingen samen met andere stukken in grote berichten werden verzonden en daardoor niet werden opgemerkt. Daarbij zijn er in het portaal verschillende poststromen die automatisch in het systeem van de IND worden opgenomen. Wanneer een ingebrekestelling wordt ingediend samen met stukken in een dergelijke poststroom, wordt deze pas opgemerkt wanneer een medewerker de zaak in behandeling neemt.

Bovendien wordt volgens de minister niet uitsluitend het formulier 'Ingebrekestelling bij niet tijdig beslissen' ingediend; soms bevat een brief slechts een fragment van tekst dat moet worden aangemerkt als een ingebrekestelling. Dergelijke brieven worden door de minister dan eveneens pas ontdekt zodra het dossier in behandeling is genomen.

9.4. De rechtbank is van oordeel dat de minister hiermee niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom het noodzakelijk was tot sluiting van de elektronische weg over te gaan. Zoals verzoeker terecht heeft gesteld, kan zich ook met fax- of postverkeer de situatie voordoen dat ingebrekestellingen samen met andere stukken worden verzonden en daardoor moeilijk kunnen worden opgemerkt. Dat geldt ook voor het niet gebruiken van het formulier 'Ingebrekestelling bij niet tijdig beslissen'. De rechtbank acht ook van belang dat de minister, zoals op de zitting is erkend, niet is nagegaan of minder verstreckende maatregelen dan sluiting van de elektronische weg mogelijk waren om het missen van ingebrekestellingen te voorkomen. De minister had bijvoorbeeld, gelet op artikel 2:15, eerste lid, tweede zin, van de Awb de mogelijkheid om nadere eisen te stellen aan het gebruik van de elektronische weg. De minister had met het oog op de ordelijke behandeling voorwaarden kunnen verbinden aan de wijze van indiening van digitale ingebrekestellingen om op die manier de herkenbaarheid daarvan te vergroten. Maar dat is niet gebeurd.

9.5. Al het voorgaande betekent dat de omstandigheid dat verzoeker de ingebrekestelling via het Portaal voor Advocaten heeft ingediend niet maakt dat deze niet aangemerkt kan worden als geldige ingebrekestelling. De rechtbank komt daarom niet toe aan een bespreking van het betoog van verzoeker dat andere vanaf 1 mei 2024 uitsluitend via het portaal ingediende ingebrekestellingen wel als geldig zijn geaccepteerd.

JnB 2025, 424

MK ABRS, 09-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1556](#)

minister van Asiel en Migratie.

Awb

PROCESRECHT. Appellant klaagt in zijn enige grief terecht over het oordeel van de rechtbank dat voor een proceskostenveroordeling geen aanleiding bestaat. De rechtbank heeft niet onderkend dat in het geval van niet aangetekende verzending van een besluit, het aan het bestuursorgaan is om aannemelijk te maken dat het bestuursorgaan het desbetreffende stuk heeft verzonden. Gelet op de betwisting van de ontvangst van het besluit per fax door de gemachtigde van appellant, had de minister de daadwerkelijke verzending daarvan aannemelijk moeten maken. De minister heeft dit niet gedaan. De enkele door de minister zelf op het besluit geplaatste zin dat zij dit per fax heeft verzonden, is daartoe onvoldoende.

[Naar inhoudsopgave](#)

Regulier

JnB 2025, 425

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 09-04-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:5945](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vb 2000 8.12

REGULIER. Geen rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan. De rechtbank oordeelt dat de maatregel om inkomsten waarover geen belastingen en premies zijn afgedragen uit te sluiten van het begrip “voldoende middelen van bestaan” geschikt en noodzakelijk is om de overheidsfinanciën van de lidstaten te beschermen. Ook uit de individuele omstandigheden van eiser blijkt dat de maatregel niet verder gaat dan noodzakelijk is om de overheidsfinanciën te beschermen. Eiser heeft een bijstandsuitkering en zorg- en huurtoeslag ontvangen. De omstandigheid dat eiser lang in beeld is geweest bij verschillende instanties, betekent niet dat het onevenredig is om inkomsten uit zwart werk uit te sluiten bij de beoordeling of sprake is van “voldoende middelen van bestaan”.

JnB 2025, 426

MK ABRS, 04-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1506](#)

minister van Asiel en Migratie.

EVRM 8

REGULIER. GEZINSHERENIGING. Jongvolwassenenbeleid. In het licht van de rechtspraak van het EHRM heeft de minister met het standpunt dat referent en appellant hun familie- en gezinsleven op afstand kunnen uitoefenen, niet deugdelijk gemotiveerd waarom het bestaan van een onoverkomelijke belemmering, in combinatie met de inspanningen van referent om in zijn eigen levensonderhoud en dat van appellant te voorzien, samen maken dat de belangenafweging in het nadeel van appellant uitvalt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2025, 427

HvJEU (Eerste kamer), 10-04-2025, [ECLI:EU:C:2025:264](#)

XXX tegen Belgische Staat.

Richtlijn 2004/38/EG 2, 3, 10

VERBLIJFSRICHTLIJN. Een burger van een derde land die familielid is van een Unieburger, beschikt over een afgeleid verblijfsrecht van meer dan drie maanden in de gastlidstaat indien hij bewijst dat hij ten laste was van die Unieburger in zijn land van oorsprong op de datum waarop hij dat land verliet, en dat hij ook ten laste was van die Unieburger op de datum waarop hij zijn aanvraag om een verblijfskaart heeft ingediend, wanneer tussen die twee datums meerdere jaren zijn verstreken.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

- 1) Artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38/EG [Verblijfsrichtlijn], gelezen in samenhang met artikel 7, lid 2, en artikel 10 van die richtlijn, moet aldus worden uitgelegd dat om vast te stellen of de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger ten laste is van die Unieburger en/of die partner, de bevoegde nationale autoriteit rekening moet houden met zowel de situatie van die bloedverwant in opgaande lijn in zijn land van oorsprong op de datum waarop hij dat land heeft verlaten en zich bij die Unieburger in het gastland heeft gevoegd, in voorkomend geval op basis van documenten die vóór die datum zijn afgegeven, als de situatie van die bloedverwant in opgaande lijn in die lidstaat op de datum van indiening van een aanvraag voor een verblijfskaart, wanneer tussen die twee data meerdere jaren zijn verstreken.
- 2) Artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38, gelezen in samenhang met artikel 2, punt 2, onder d), en artikel 10 ervan, moet aldus worden uitgelegd dat een rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger, die kan aantonen dat hij zowel op de datum van de aanvraag voor een verblijfskaart, die meerdere jaren na zijn aankomst in de gastlidstaat is ingediend, als op de datum van die aankomst ten laste was van die Unieburger en/of die partner, aanspraak kan maken op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden dat is afgeleid van de rechten van een Unieburger en dat wordt vastgesteld door de afgifte van een verblijfskaart, indien die Unieburger voldoet aan de voorwaarden van artikel 7 van die richtlijn. Dat verblijfsrecht kan niet worden geweigerd omdat de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn op de datum van die aanvraag op grond van de nationale regelgeving onregelmatig verbleef op het grondgebied van die lidstaat.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2025, 428

HvJEU (Vijfde kamer), 03-04-2025, [ECLI:EU:C:2025:236](#)

Barouk.

Richtlijn 2013/32/EU 46 lid 3

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 47

PROCEDURERICHTLIJN. Artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn], gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 4, lid 3, VEU, moet aldus worden uitgelegd dat een nationale rechter van eerste aanleg bij wie beroep is ingesteld tegen een besluit van de beslissingsautoriteit tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming, de bevoegdheid moet hebben om een medisch

onderzoek te gelasten van de persoon die om internationale bescherming verzoekt, teneinde te voldoen aan het vereiste van een volledig en ex nunc onderzoek als bedoeld in artikel 46, lid 3, wanneer hij van oordeel is dat dit onderzoek noodzakelijk of relevant is voor de beoordeling van dat verzoek.

[Naar inhoudsopgave](#)